

i mindst 10 Aar; jeg synes dog, at naar en Mand vil nyde det store Gode, som dette vil blive, bør han i det mindste i de sidste 10 Aar forinden have lagt sin Kraft her i Samfundet, for at han kan fortjene et saadant Gode, og endvidere, at han i Løbet af samme Tidsrum, altsaa 10 Aar, ikke har modtaget Fattighjælp. Tinget har her ved anden Behandling taget en Bestemmelse, der gik ud paa, at han ikke i Løbet af de sidste 5 Aar maae faaet Fattighjælp. Her vil man maaeste indvende: Men saa er det jo blevet betydelig større. Jeg skal indrømme, at 10 Aar er betydelig mere end 5 Aar; men naar ærede Medlemmer huske paa, at Højremindretallet forlangte, at de ikke alene skulle have holdt sig i 5 Aar, men ogsaa have tilbagebetalt det, de havde faaet i Fattighjælp hele Livet, saa maa alle, som have praktisk Kundskab til disse Forhold, indrømme, at det vil være umuligt for alle, som en Gang ere komne ind under Fattigvæsenet, nogen Sinde at komme ud. Mellem de 2 Ansøufser: at have holdt sig i 5 Aar, og: at have tilbagebetalt alt, er Forhandlingen ført senere, og man er kommet til det Resultat, at man maaeste blive staaende ved de 10 Aar. For mit Bedkommende var jeg tilfredsstillet ved, at det blev 5 Aar, men jeg maaeste ogsaa forlange 5 Aar, thi det maa jo dog siges, at naar man tilbyder en Person et saadant Gode, som dette vilde blive, maa han i et Tidsrum have vist, at han sætter Pris paa Selvstændighed — thi ellers kunde han lige saa godt blive paa Fattigvæsenet — han maa vise, at han sætter en saadan Pris paa Selvstændighed, at han vil anstrænge sig i de 5 Aar. Naar vi nu ere gaaede til 10 Aar, er det som sagt, det indrømmer jeg her, en Indrømmelse til den anden Side for at blive enige om Forslaget; men det staar ikke for mig om noget afstrækkende; thi for det første komme vi formentlig, naar Fattigloven vedtages, til at leve under bedre og blidere Forhold; under de Forhold vil der jo blive tildelt de Folk, som ere trængende dertil, fri Sæge og Begravelse og mange forskellige Ting, som muligtis kunne være dem en Støtte paa deres Vej. De 10 Aar fra det 50de til det 60de Aar ere som oftest for Arbejdsmanden den Tid, da han bedst kan holdes oppe; de, der kende de praktiske Forhold, vide, at største Delen af dem, der falde paa Fattigvæsenet, komme derind i et Tidsrum, da de have en stor Børneskole; Hustruen kan ikke bringe nogen Hjælp til Ernæringen og maa holde sig til Hjemmet, Mandens Fortjeneste er ikke stor nok, og saa falder største Delen paa Fattigvæsenet. Men naar Børnene ere voksende til og ere

komne fra Haanden, kommer der et Tidsrum, hvor Manden staar, om ikke med fuld saa dog med god Arbejdskraft; og han vil altsaa i det mindste kunne vise, at han har Kræfter til at ville opnaa det Gode, som bydes ham efter det 60de Aar. Naar dertil kommer, at der her i Landet har fundet en stor Udvikling Sted af det frie Fattigvæsen, saa at Kommunkasserne have tildelt de fri Fattigkasser temmelig store Summer, hvorved de ere satte i Stand til at hjælpe, saa mener jeg, at her netop er et Sted, hvor en saadan Person, hvis han kommer i det Tilfælde mellem 50 og 60 Aars Alderen eller rettere i de 10 forløbne Aar, for han melder sig, vil kunne hjælpes. Jeg har derfor ingen Betænelighed ved at gaa ind paa denne Bestemmelse. Sidste Stykke i § 1 handler om, at en fraskilt og en Enke staa i samme Forhold som den myndige Mand, ligesom ogsaa den sidste Halvdal af § 3 c. siger, at de skulle bære de samme Pligter som den myndige Mand. Se, det var altsaa Betingelsen for, at man kunne blive optaget.

Vi komme derefter til Maaden, hvorpaa det kan ske, og ærede Medlemmer ville je ved at gennemlæse §§ 3 og 4, hvorledes det skal gaa til. Naar en Person mener, at han kan opfylde de Betingelser, som her ere stillede, har han at henvende sig til vedkommende Kommunalbestyrelse, som giver ham en Blanket, der er affattet efter Ministerens Anvisning. Denne Blanket udfylder han og bitægger den med de tilbørlige Attester og giver en Erklæring paa Tro og Love om, at den er sand; derefter indsender han den til Kommunalbestyrelsen. Kommunalbestyrelsen have vi valgt frem for forskellige andre Ting, der have været bragte i Forslag; vi holde for denne Sags Bedkommende paa den gamle, brugte og kendte Maade, gennem det kommunale Selvførelse og de kommunale Autoriteter at ordne denne Sag; altsaa det er ingen ny Maade, vi begynde at ordne paa, men en gammel kendt, en, vi ere tilbante med og i det hele forstaa at bruge. Altsaa til Kommunalbestyrelsen indgiver han sit Andragende, og Kommunalbestyrelsen tager derefter Andragendet og de medfølgende Oplysninger under Overvejelse og bestemmer saa, om han skal have noget eller ej. Altsaa, det er Kommunalbestyrelsen, der afgør, om han har Krav paa denne Understøttelse og i saa Tilfælde, hvad han skal have, og hvorledes han skal have det. Nu kunde man jo sige: Ja men det kan jo tage lang Tid, det kunde jo være, at det tog meget lang Tid, efterat han var kommen i Trang, inden han saar